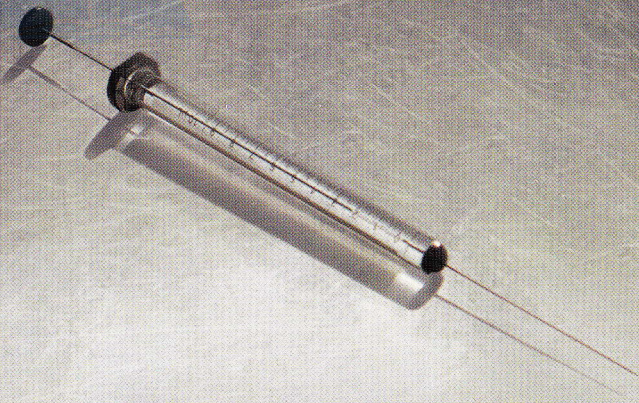

ROMAN

CHIMISTA

STEPHENIE
MEYER

DE LA AUTOAREA SERIEI AMURG,
BESTSELLER NEW YORK TIMES

FICTION
CONNECTION

TREI

Capitolul 1

Sarcina de azi devenise un fapt obișnuit pentru femeia care acum își spunea Chris Taylor. Se trezise mult mai devreme decât i-ar fi plăcut, apoi demontase și pusese în ordine dispozitivele de siguranță pe care le folosea de obicei în timpul nopții. Era o mare bătaie de cap să le aranjezi seara, pentru ca la prima oră a dimineții să le strângi iar, dar nu merita să-și riște viața pentru un moment de delăsare.

După această corvoadă zilnică, Chris se urcase în sedanul ei banal — vechi de ani buni, dar fără vreo avarie majoră care l-ar fi făcut să iasă în evidență — și șofase ore în șir. Traversase trei granițe principale și nenumărate linii minore de pe hartă și, chiar și după ce ajunsese îndeajuns de departe, evitase să intre în orașele întâlnite în cale. Țsta era prea mic, ăla avea doar două căi de acces, celălalt părea să aibă atât de puțini vizitatori încât i-ar fi fost imposibil să nu iasă în evidență, în pofida tuturor elementelor banale din care-și alcătuisese camuflajul. Memoră câteva locuri în care ar fi putut dori să se întoarcă — un magazin cu materiale de sudură, unul cu articole militare și o piață de legume și fructe. Se apropia sezonul piersicilor și trebuia să-și facă provizii.

În sfârșit, după-amiaza târziu, ajunsese într-un loc aglomerat în care nu mai fusese niciodată. Chiar și biblioteca publică era plină de oameni.

Îi plăcea să intre în biblioteci când era posibil, era mai greu să i se ia urma.

Parcă mașina pe latura vestică a clădirii, dincolo de aria de acoperire a singurei camere de supraveghere instalate deasupra intrării. Înăuntru, toate computerele erau ocupate și în jur mișunau destui care așteptau să se elibereze vreunul, așa că-și ocupă timpul căutând ceva adecvat în secția de biografii. Constată că deja citise tot ce ar fi putut să-i fie util. Apoi găsi ultima carte a autorului ei preferat de romane de spionaj, un fost membru al Navy SEAL, și mai luă și câteva titluri de pe raft. În timp ce-și căuta un fotoliu comod în care să aștepte, avu un sentiment de vinovăție. Să furi dintr-o bibliotecă i se părea de-a dreptul rușinos. Dar avea suficiente motive să nu-și facă o legitimație de bibliotecă și exista o oarecare probabilitate să găsească în acele cărți lucruri care să-i ofere mai multă siguranță. Iar siguranța era întotdeauna mai importantă decât vinovăția.

Își dădea seama că gestul ei era 99% inutil — era improbabil să găsească ceva de utilitate concretă într-o operă de ficțiune —, dar parcursese deja cu mult timp în urmă literatura științifică disponibilă. În absența unor surse de încredere, se mulțumea cu cele mai obscure. Se panica mai mult ca de obicei când nu avea *nimic* de studiat. Și chiar găsisese o informație ce părea utilă în ultima ei captură. Începuse deja s-o includă în rutina ei.

Se așeză într-un fotoliu ponosit într-un colț mai ferit de unde putea să vadă destul de bine compartimentele cu computere și se prefăcu apoi că citește cartea de deasupra teancului. După cum își împrăștiaseră obiectele personale pe birouri — unul chiar se descălțase de pantofi —, era clar că utilizatorii computerelor aveau de gând să stea acolo multă vreme. Locul cel mai bun era folosit de o adolescentă care-și adusesse un teanc de enciclopedii și dicționare, având pe chip o

expresie chinuită. Fata nu părea să fi intrat pe rețelele de socializare — chiar își nota conștiincioasă titlurile și autorii generați de motorul de căutare. În timp ce aștepta, Chris își ținea capul aplecat deasupra cărții, pe care o cuibărise în îndoitura brațului stâng. Cu lama ascunsă în mâna dreaptă, detașă cu mișcări experte senzorul magnetic lipit de cotor și îl ascunse între pernă și brațul capitonat al fotoliului. Prefăcându-se dezinteresată, trecu la următoarea carte din teanc.

Chris era pregătită, cu cărțile fără etichetele antifurt în rucsac, când adolescenta plecă să găsească altă sursă de informare. Fără să sară brusc în picioare sau să arate că ar fi grăbită, Chris se așezase pe scaun înainte ca toți ceilalți să-și dea seama măcar că își rataseră șansa.

De obicei, avea nevoie de trei minute ca să-și verifice e-mailul.

După asta, urmau alte patru ore — dacă nu conducea la întâmplare — în care să se întoarcă la locuința ei temporară. Apoi, bineînțeles, reasamblarea dispozitivelor de siguranță înainte să se poată culca, în sfârșit. Ziua de verificare a e-mailului era întotdeauna lungă.

Deși nu exista nicio legătură între viața ei prezentă și acest cont de e-mail — fără adrese de IP repetate, fără discuții despre locuri sau nume —, de îndată ce termina de citit și, dacă era necesar, de răspuns la e-mail, avea să iasă pe ușă și să părăsească în viteză orașul, îndepărtându-se cât mai repede de acea localitate. Pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate devenise mantra involuntară a lui Chris. Ducea o viață în care pregătirile erau esențiale, dar, după cum își spunea adesea, fără ele n-ar mai fi avut viață deloc.

Ar fi fost frumos să nu mai fie nevoită să riște astfel, dar banii n-aveau cum să-i ajungă la nesfârșit. De obicei, găsea câte o slujbă neînsemnată la vreun local de familie,

preferabil unul care-și ținea situația financiară scrisă de mână, dar în genul ăsta de joburi se câștigau bani la limita subzistenței — pentru hrană și chirie. Niciodată de ajuns pentru lucrurile scumpe din viața ei, cum ar fi documentele de identitate false, aparatura de laborator și diferiții compuși chimici pe care-i strângea. Așa încât avea o prezență cât mai discretă pe internet, unde reușea să-și găsească din când în când câte un client care să și plătească, și făcea tot ce-i stătea în puteri pentru ca genul ăsta de muncă să n-o aducă în atenția celor care voiau să o vadă moartă.

Ultimele două zile de e-mailuri nu dăduseră deloc roade, așa încât văzu cu încântare că avea un mesaj nou în casuță. Încântarea dură cam două zecimi de secundă, cât îi luă să proceseze adresa expeditorului.

l.carston.463@dpt11a.net

Fix așa — adresa lui reală de e-mail, care ducea direct la foștii ei angajatori. În timp ce simțea cum i se zbârlește părul de pe ceafă și adrenalina îi inundă corpul — *Fugi, fugi, fugi* părea că îi urlă în vene — o parte din ea nu reuși să-și stăpânească uimirea în fața unei asemenea aroganțe. Întotdeauna subestimase cât de incredibil de nepăsători puteau să fie.

Nu se poate să fie deja aici, își zise ea cuprinsă de panică, căutând deja cu privirea indivizi cu umerii prea lați pentru costumele închise la culoare, tunsori cazone, pe oricine s-ar fi apropiat de locul în care se afla. Se uită pe geam și-și zări mașina — părea intactă, dar, pe de altă parte, nici nu stătuse cu ochii pe ea.

Deci o găsiseră din nou. Dar nu aveau cum să știe unde va hotărî să-și verifice e-mailul. În această privință respecta cu religiozitate principiul alegerii întâmplătoare.

Chiar în acel moment, o alarmă se declanșase într-un birou cenușiu curat și ordonat sau în mai multe, posibil cu

lumini roșii intermitente. Bineînțeles că această adresă de IP era urmărită cu prioritate. Urmău să fie mobilizate echipele. Dar chiar dacă foloseau elicoptere — și exista această posibilitate —, tot mai avea câteva minute la dispoziție. Suficient cât să vadă ce dorea Carston.

Subiectul mesajului era N-ai obosit să fugi?

✓Nemernicul!

Deschise mesajul, care nu era lung.

Politica s-a schimbat. Avem nevoie de tine. Ar fi de ajutor niște scuze neoficiale? Putem să ne întâlnim? Nu ți-ai cere asta, dar sunt vieți la mijloc. Multe, multe vieți.

Întotdeauna îi plăcuse de Carston. Părea mai uman decât mulți dintre cei în costume negre din departament. Unii dintre ei — mai ales cei în uniforme — erau de-a dreptul înspăimântători. Dar asta era probabil o ipocrizie, ținând cont de specificul activității în care fusese angrenată.

Așadar, era de la sine înțeles că stabiliseră contactul prin intermediul lui Carston. Știa că era singură și speriată și trimiseseră un prieten vechi ca s-o facă să se simtă în largul ei. Era logic și probabil că ar fi sesizat manevra și singură, cu atât mai mult cu cât aceeași manevră fusese folosită într-unul dintre romanele pe care le furase.

Își îngădui să tragă aer în piept și să reflecteze intens o jumătate de minut. Trebuia să se concentreze pe următoarea mișcare — să iasă din biblioteca aia, din orașul și din statul ăla, cât mai repede posibil — și să hotărască dacă acea mișcare era suficientă. Mai era sigură identitatea ei actuală sau avea nevoie de o schimbare?

Totuși, ceea ce insinua oferta lui Carston nu o lăsă să se concentreze.

Și dacă...

Dacă asta chiar era o cale prin care să-i convingă s-o lase în pace? Dacă certitudinea că era vorba de o capcană se născuse din paranoia și din prea multele lecturi de romane cu spioni?

Dacă misiunea era îndeajuns de importantă, poate că-i vor da în schimb viața.

Neverosimil.

Cu toate acestea, nu avea niciun rost să pretindă că e-mailul lui Carston se rățacise.

Răspunse așa cum credea că sperau ei să răspundă, deși abia dacă-și schițase un plan.

Obosită de multe lucruri, Carston. Unde ne-am întâlnit prima oară, peste o săptămână, la prânz. Dacă văd că ești însoțit, am dispărut, bla-bla-bla. Nu mă-ndoiesc că știi care-i mersul. Nu fi prost.

Aproape instantaneu se răsuci și se ridică să plece cu o mișcare fluidă pe care și-o perfecționase și care o făcea să pară mult mai relaxată decât era. Număra secunde în minte, estimând timpul necesar unui elicopter ca să parcurgă distanța dintre Washington DC și locul în care se afla. Desigur, puteau să alerteze forțele locale, dar nu era stilul lor.

Nu era deloc stilul lor uzual, și totuși... avea senzația nefondată, dar apăsătoare, că ei s-ar fi putut plictisi de stilul ăsta. Nu ajunseseră la rezultatele așteptate și nu prea aveau răbdare. Erau obișnuiți să obțină exact ceea ce doreau, fix când doreau. Și o voiau moartă de trei ani.

Acest e-mail semnifica în mod cert o schimbare de politică. Dacă *era* într-adevăr o capcană.

Trebuia să presupună că era. Modul ăsta de a vedea lucrurile, de a-și construi lumea, era motivul pentru care

încă mai respira. Dar o mică parte a creierului ei începuse deja să spere prostește.

Știa că ia parte la un joc cu o miză mărunță. O singură viață. Doar viața ei.

Iar viața aceasta, pe care o conservase împotriva unor forțe copleșitoare, era doar atât și nimic mai mult: o viață. Cel mai elementar dintre lucrurile elementare. O inimă care bate și doi plămâni care se dilată și se contractă.

Era vie, da, și luptase din răspuțeri ca să rămână așa, dar în nopțile ei cele mai grele se întreba uneori pentru ce anume se lupta. Merita viața pe care o ducea toate aceste eforturi? N-ar fi fost liniștitor să închidă ochii și să nu-i mai deschidă niciodată? Nu era neantul mai suportabil decât teroarea neîncetată și efortul permanent?

Un singur lucru o împiedicase să răspundă *Da* și să aleagă una dintre soluțiile nedureroase care-i stăteau la dispoziție pentru a ieși din scenă, și anume un simț de competiție hiperdezvoltat. Îi folosise mult în școală, iar acum o ajuta să rămână în viață. Nu voia să-i lase să câștige. Nici prin cap nu-i trecea să-i lase să-și rezolve problema cu ușurință. Probabil că în final aveau să-i vină de hac, dar pentru asta trebuiau să se străduiască, fir-ar să fie, și să și sufere pe deasupra.

Era în mașină acum și la șase intersecții de cea mai apropiată intrare pe autostradă. Peste părul scurt își pusese o șapcă de baseball neagră, ochelarii bărbățești îi acopereau în mare parte fața și un hanorac larg îi masca silueta zveltă. Un observator neatent ar fi putut să creadă că e un adolescent.

Cei care o voiau moartă suferiseră deja puțin și, amintindu-și, se pomeni că zâmbește. Era ciudat cât de puțin o deranja acum ideea de a ucide oameni, ba chiar cât de multă satisfacție îi dădea. Devenise însetată de sânge, ceea ce era paradoxal, dacă luai în calcul toate aspectele. Petrecuse șase

ani sub tutela lor și, în tot acel timp, nu reușiseră nici pe departe s-o doboare, s-o transforme într-o persoană căreia să-i placă munca pe care o presta. Dar cei trei ani în care fugise de ei schimbaseră o mulțime de lucruri.

Știa că nu i-ar fi făcut plăcere să ucidă o persoană nevinovată. Era sigură că acel prag nu fusese trecut și nici n-avea să fie. Unii oameni din domeniul ei de activitate — fostul ei domeniu — erau realmente psihopați, dar îi plăcea să creadă că tocmai asta era motivul pentru care colegii nu erau la fel de buni ca ea. Aveau motivații greșite. Faptul că detesta ceea ce făcea îi dădea puterea de a face cel mai bine lucrurile.

Acum, să ucidă însemna să câștige. Nu tot războiul, doar câte-o bătălie mărunță, dar fiecare dintre ele rămânea o victorie. Inima altcuiva înceta să bată, iar a ei continua să pulseze. Cineva venea să-i facă de petrecanie și, în loc de o victimă, găsea un animal de pradă. Un păianjen solitar, invizibil în spatele capcanei de funigiei.

În asta o transformaseră. Se întreba dacă se mândreau cât de cât cu realizarea lor sau dacă doar regretau că nu o striviseră la timp.

După ce străbătu câțiva kilometri pe autostradă, se simți mai bine. Mașina ei era un model popular, o mie de vehicule identice însoțind-o acum, iar plăcuțele de înmatriculare furate urmau să fie înlocuite de îndată ce găsea un loc ferit în care să se oprească. Nu exista nimic care s-o lege de orașul din care tocmai plecase. Trecuse de două ieșiri și o luase pe a treia. Dacă voiau să blocheze autostrada, habar n-aveau unde ar fi trebuit să o facă. Era încă ascunsă. Încă în siguranță. Deocamdată.

Bineînțeles, nici nu se punea problema să se ducă direct acasă. Drumul de întoarcere dură șase ore, ocolind pe mai multe autostrăzi și șosele obișnuite, verificând în permanență că n-o urmărea nimeni. Când ajunsese în sfârșit

la mica ei locuință închiriată — echivalentul arhitectural al unei rable — era deja pe jumătate adormită. Se gândi să-și facă o cafea, comparând în minte beneficiile aduse de cofeină cu povara unei sarcini suplimentare, și decise să se folosească de ultimele rămășițe de energie ca să termine ce avea de făcut.

Urcă târându-și picioarele cele două trepte șubrede ale verandei, evitând din reflex locul mâncat de putregai din stânga primeia, și descuie broasca dublă a ușii blindate pe care și-o instalase în prima săptămână când se stabilise acolo; pereții — doar grinzi din lemn, placaj, plăci de rigips și vinilin — nu ofereau același grad de siguranță, dar statisticile arătau că intrușii atacă prima dată ușile. Nici gratiile de la ferestre nu erau obstacole de netrecut, dar erau de ajuns ca să-l îndemne pe eventualul spărgător de locuințe să caute o țintă mai ușoară. Înainte să răsucească mânerul, apăsă butonul soneriei. Trei apăsări în succesiune rapidă care unui observator i-ar fi părut o apăsare lungă. Pereții subțiri abia dacă reușiră să estompeze clinchetul soneriei. Intră rapid, ținându-și respirația, pentru orice eventualitate. Nu auzi niciun zgomot de pași pe cioburi de la vreun geam spart, așa că expiră și închise ușa în urma ei.

Își concepusese singură sistemul de siguranță al locuinței. Profesioniștii pe care-i studiase la început aveau propriile lor metode. Niciunul nu avea metodele ei speciale. Nici autorii diferitelor romane pe care acum le folosea ca manuale neverosimile. Toate celelalte lucruri pe care avusese nevoie să le știe puteau fi găsite pe YouTube. Câteva piese dintr-o mașină de spălat veche, un microcontroler comandat online, o sonerie nouă și diverse alte achiziții îi fuseseră de ajuns ca să-și instaleze o capcană solidă.

Încuie ușa și apăsă pe întrerupătorul cel mai apropiat ca să aprindă luminile. Era montat într-un panou comun cu

alte două întrerupătoare. Cel din mijloc era fals. Al treilea, cel mai îndepărtat de ușa, era conectat la același semnal de tensiune scăzută ca și soneria. La fel ca acea instalație și ușa, panoul era mai nou cu câteva decenii decât orice altceva din mica încăpere din față, care era o combinație de cameră de zi, sufragerie și bucătărie.

Toate arătau așa cum le lăsase: mobilier ieftin, redus la minimum, nimic masiv după care să se ascundă un adult — blaturi de bucătărie și mese goale, fără ornamente sau opere de artă. Un mediu steril. Cu pardoseala în nuanțe avocado și muștar și tavanul cu tencuială texturată, semăna puțin cu un laborator.

Poate că mirosul contribuia la impresia de laborator. Camera era atât de meticolos igienizată, încât un intrus probabil s-ar fi gândit că mirosul de substanțe pentru întreținerea piscinelor venea de la dezinfectantele de curățenie. Dar numai dacă pătrundea în casă fără să declanșeze sistemul de securitate. Dacă declanșa sistemul, n-ar mai fi avut timp să remarce prea multe detalii legate de încăpere.

Restul casei era alcătuit dintr-un dormitor mic și o baie, aranjate în linie dreaptă de la ușa principală la peretele îndepărtat, cu nimic în drum de care să se împiedice. Stinse lumina, ca să nu se mai întoarcă la întrerupător.

Cu mișcări de somnambul, intră în dormitor. Nu mai aprinse veioza, pentru că prin jaluzele pătrundea suficientă lumină de la neonul roșu al benzinăriei de peste drum. Mai întâi, luă două dintre pernele umplute cu fulgi de pe patul dublu care ocupa cea mai mare parte a spațiului și le aranjă astfel încât să semene cu un corp omenesc. Apoi îndesă în fețele de pernă pungile umplute cu sânge fals pentru costumele de Halloween. De aproape, sângele nu arăta prea veridic, dar pungile erau pentru un atacator care spărgea fereastra, dădea la o parte jaluzelele și trăgea din acel loc.